

Liliana Gabroveanu

Muzicanții de bronz

Editura SINGUR

2016

Muzicanții de bronz

Ion ajunsese să trăiască pe stradă.

Oricine l-ar fi întrebat cum și de ce, repeta la fel de aiurit... așa a vrut Dumnezeu. De fiecare dată pleca privirea. Știa de unde i se trăsesse totul. De departe se vedea că este un visător incurabil. Se născuse cu bunătatea în suflet și cu încredere în oameni până la inconștiență. Adică victimă sigură pentru cei născuți să înșele.

A fost la viața lui un om sociabil. Fusese apreciat. Cu mulți prieteni, de cele mai multe ori întâlniți pe la petreceri sau colegi de serviciu. Dintre ei, doar Sandu îl mai căutase. Milos din fire și cu gând să îl ajute, venise de nenumărate ori în fața gării. Însă el nu a mai vrut nimic. Pentru ce să se mai zbată? Pentru cine? Nu mai avea nici un rost. O tristețe iremediabilă îi acaparase sufletul.

Ion zâmbi... Sandu... Ultima dată venise cu o valiză.

- Salut, bătrâne! Pleci în vreo călătorie și ai vrut să-ți iei rămas bun?

- Lasă glumele deoparte! Uite, ți-am adus mâncare și câteva haine, sunt vechi dar încă bune!

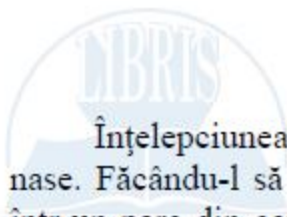
- Mulțumesc, dar unde să le țin? Aici se fură totul... Doar dacă dorm cu capul pe valiză.

- De ce nu vrei să vorbim la asistența socială? Soluții s-ar găsi!

- Și ce să fac acolo? Să trăiesc ca la închisoare? Mie îmi place libertatea!

- Ioane, doar nu crezi că vreau să te duc la pușcărie! Acolo sunt condiții omenești de trai, ai îngrijire medicală.

Degeaba. Ion părăsise parcul din fața gării fără să-i spună lui Sandu. Plecase brusc după o altercație cu o gașcă de dubioși. Fusese bătut de atâtea ori acolo, trăind printre aurolaci bețivi și drogați... Bătrânețea își spusese cuvântul.

Înțelepciunea, căpătată printre cei asemeni lui, îl lumina. Făcându-l să plece repede la loc ferit și mult mai sigur, într-un parc din centrul orașului. Un parc vechi, cu multe alei dispuse radial, străjuite de copaci bătrâni și umbroși.

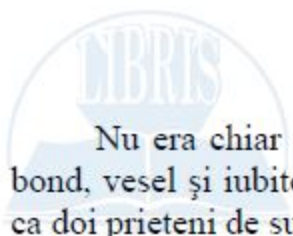
Locul avea o frumusețe ciudată. La tot pasul întâlneau fântâni înnegrite de timp ce aminteau de alte vremuri, cu bazine frumos ornamentate, în care nu mai cursese nici un strop de apă. Meșterii găsiseră cu cale să le înfrumusețeze după moda de atunci, cu basoreliefuri reprezentând păsări, animale sau busturi de zeițe. Până și lămpile aveau vopseaua scorojită de vechime.

Chiar dacă te-ai fi rătăcit sub bolțile de verdeață, cărările te duceau vrând-nevrând în centrul parcului, exact ca într-un labirint stufos. La întretăierea aleilor umbroase, dintr-odată te întâmpina o piațetă luminoasă, cu flori multicolore.

Tot acolo, un grup mare de statui de bronz, cum deseori vedeți în orașe, întruchipa o mică orchestră și doi copii ce cântau uitându-se-ntr-o carte. Autorul muzicanților de bronz era necunoscut. Plantele urcătoare îmbrăcaseră statuile metalice într-un vestmânt viu din frunze.

Culcușul lui Ion era acum sub un copac mare și umbros, ferit de ochii trecătorilor. Paznicii parcului au încercat să îl alunge de nenumărate ori dar el reușise să-i înduplece. Era un om al străzii pașnic, dornic să fie lăsat în pace. Nu făcuse nici un rău nimănui, de ce să plece? Stătea departe de oamenii care se plimbau. Nu voia să-i supere cu înfățișarea lui murdară și nici să sperie copiii. Găsise o cișmea unde, când parcul se închidea, se spăla și-și potolea setea. Cu foamea se descurca mai greu.

În apropiere, vânzătoarea de la pizzerie îl îngăduia la ora închiderii. Ion primea de-ale gurii din marfa nevândută. În schimbul mâncării, mătura trotuarul și ducea gunoiul la pubelă. Așa înțelegea să-și merite masa oferită.

Nu era chiar singur de tot, i se alăturase un câine vagabond, vesel și iubitor. Puținul pe care îl avea îl împărțea cu el, ca doi prieteni de suferință.

Întâmplarea se petrecu în miez de iarnă, în luna atât de îndrăgită, în decembrie. Tocmai ninsese mult și stratul de zăpadă îi ajungea până mai sus de gleznă. Avea lângă culcuș un butoi mare de tablă, în care ardea cartoane găsite prin gunoi și uscături din parc. Tăciunii mocneau până târziu ca într-o sobă.

Pregătirile de sărbători pusese răstăpânire pe oraș. Parcul se înviorase cu becuri multicolore. Drept în centrul lui, lângă statui, oamenii primăriei aduseseră un brad uriaș, pe care îl împodobiseră cu fel de fel de instalații luminoase și jucării. Zăpada proaspăt ninsă îl făcea și mai frumos.

Ion se uita cu ochii-nlăcrimați la brad. Frânturi de amintiri îi fulgerau memoria ca niște flash-uri dureroase. Erau sărbătorile de iarnă lângă familia pe care o pierduse.

Sosi Ajunul. Ion merse ca de obicei la pizzeria unde, în acea seară specială, se vânduse aproape toată marfa.

- Ce faci, Ioane? îl întrebă vânzătoarea. Nu ai înghețat?

- Încă nu, dar simt frigul în oase! Aș fi tare recunoscător dacă ați avea ceva cald de băut!

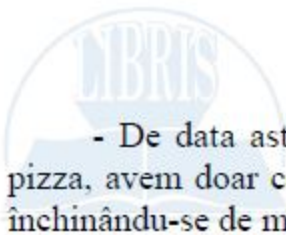
- Am făcut ceai, uite o cană plină! O să-ți pun restul într-o sticlă!

Îl întrebase de atâtea ori de ce nu merge la adăpost! Nu voia, acolo era prea multă tristețe.

- Uite și un cozonac! S-a rupt când l-am scos din tavă! Cine să-l mai cumpere așa? Hai că ți-am făcut pachetul, să simți și tu Crăciunul!

- Să vă dea Dumnezeu sănătate și să petreceți cu bine! mai spuse Ion îndepărtându-se.

Mergea agale, uitându-se la trecătorii grăbiți. Intră în parc spre locul știut. Se înnoptase. Câinele îl întâmpină bucuros.

- De data asta nu prea am avut noroc, s-a vândut toată pizza, avem doar cozonac. Dar e foarte bine și așa! spuse Ion, închinându-se de mulțumire.

Se îndreptară amândoi către bradul luminat. Beculețele străluceau așa de frumos sub neaua proaspăt ninsă! Era feeric. Statuile de bronz, ninse și ele, străjuiau piațeta pustie ca într-un tablou ireal. Zăpada sclipea cu lumini multicolore și parcă o vrajă plutea în aer. Ion ținea în mână bucata de cozonac și încerca să murmure o colindă de Crăciun.

- O brad frumos, o brad frumos, cu cetina tot verde...

Deodată, simți ca năucit o prezență nelămurită, ca și cum o muzică divină îl acompania, de parcă muzicanții de bronz prinseseră viață. Cei doi copii din grupul de statui cântau împreună cu el.

Se ciupi de obraz. I se făcu frică. Se depărtă de brad. Apoi începu din nou colinda... Orchestra metalică se însufleți ca la comandă, de parcă mintea lui le dirija cântarea. Câinele fugise cât colo după un copac.

- Ia, să cânt altceva! Stille Nacht... și Ion începu colinda...

Odată cu el, muzicanții de bronz începură să cânte frumoasa muzică nemțească... Nu se înșela. Totul se pusese în mișcare în acea noapte magică.

- Rex! Vino! Nu-ți fie frică! E noaptea magică de CRĂCIUN! Ia să cânt acum... We wish you a merry CHRISTMAS...

Vraja se porni din nou și mai puternic. Parcul răsuna de muzică. Bătrânul bătea din palme fericit, ca un copil! Uitase de singurătate și simțea cu tot sufletul Sărbătoarea Crăciunului. Câinele rămăsese pitit în aceeași stare, neînțelegând ce se petrece.

- Vino, Rex! Nu vezi ce frumos este? Ce te-ai speriat așa?

Afrodita

Violeta era fericită. În sfârșit a scăpat de tâmpitul. Cum, cine e tâmpitul? Ex-ul, soro, ex-ul!

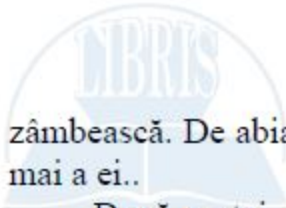
La simpla rememorare a lunilor trecute, o crispare ce nu o putea controla, îi bloca tot corpul. Viața ei devenise de nesuportat. Accesele de gelozie terminate cu bătăi, scandalurile zilnice, toate îi lăsaseră un gust amar.

Se măritase de nevoie și cam prea devreme, când nu știse ce își dorește de la viață. Oamenii din comună făceau naveta la oraș, cu trenul de cinci dimineața. Drumul sinistru și pustiu până la haltă o determinase să-l accepte pe vecinul ei ca însoțitor. Și așa, din una într-alta, s-a trezit că spune DA.

Nunta s-a făcut repezitor și cu puține costuri. Ca la țară, unde tot omul, indiferent de vremuri, are porc, găini și tot ce trebuie ca să poată face o masă cumsecade. Au ridicat un cort mare în grădina cu pomi înfloriți și curtea s-a umplut de nuntași...

Lucrând amândoi la oraș, au primit o garsonieră cu chirie. Asta datorită ei, pentru că nevoia a învățat-o să fie descercăreață... Nu după mult timp, Violeta, prezență plăcută, frumoasă și ambițioasă, a reușit să se facă remarcată, avansând la postul de secretară de director. Născută cu diplomația în sânge, a simțit dintotdeauna pe lângă cine trebuie să se pună bine conform interesului. Ex-ul însă, un muncitor foarte apreciat, a stat mereu în banca lui, așteptând ca alții să îl promoveze. Mentalitate țărănească de om simplu, care se mulțumește cu puțin. Oamenii ca el, desigur foarte mulți, sunt sortiți să stea în anonim. În viață, dacă nu dai din coate ești perdant pe toate liniile.

Violeta își bău sucul rece. Uitându-se la mobila modernă și la lucrurile așezate după gustul ei, toate acestea o făcură să

zâmbească. De abia sosise de la firmă. Ce bine e la casa ei, numai a ei..

După partaj, a făcut un împrumut la bancă și s-a mutat într-o locuință nouă. Normal, lucra la stat, avea salariu fix care intra neabătut pe card... Cât s-a mai zbatut, cu toate forțele, numai ea știe... Ambițioasă, terminase o facultate particulară, științe umaniste. În ziua de azi poți fi oricât de deștept, fără diplome ești nul.

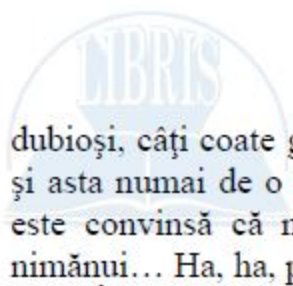
În minte îi apărură ex-ul. Imaginea lui o enervă instant. Da? Ea, cu salariul dublu față de al lui, să-l întrețină? Pentru asta s-a măritat? Îi spusese de atâtea ori să lase munca de la fabrică și să se facă jandarm. Robust era. Pentru opt ore de pază ar fi primit salariu bun! Fără bătaie de cap. Dar cu cine să te înțelegi? Ce dacă avea calificare de muncitor categoria a șaptea, prost plătită și din doi în doi? Cui folosește? Hm... Numai când își amintește cum bătea câmpii... Că nu îi place să fie bătăuș cu uniformă! Dar bătăuș acasă îi plăcuse, cu gelozia lui bolnăvicioasă. Auzi colo! Că arunc banii pe sulemeneli și haine ca să mă duc cu alții, că am fumuri să urmez o facultate... Un complexat! Bine că am scăpat de el! Din păcate, pornești la drum cu un bărbat, apoi constăți că nu poate ține pasul cu tine. Tragi de el să se emancipeze și nimic! Dimpotrivă! Are pretenții ca tu să stai pe loc.

Despărțirea a fost iminentă. Mda... „Acum sunt liberă să-mi caut bărbatul potrivit.” își zise ea aproape cu voce tare.

Violeta, o femeie de peste patruzeci de ani și încă frumoasă, era încrezătoare în puterea ei de seducție, pe principiul că niciodată nu e prea târziu s-o iei de la capăt. Acum știe ce poate și ce vrea de la viață.

Sigură pe ea, își făcu de curând un cont pe un site de socializare. Profilul era ca la carte, poze sexi și status-uri ce se voiau inteligente.

Numele ei pe site - Afrodita. Cât s-a mai distrat în mediul virtual... Ce lume pestriță, de se crucise! Câți obsedați, câți

dubioși, câți coate goale... Câte conturi ciudate cu nume false, și asta numai de o lună de când navighează în virtual! Dar ea este convinsă că nu va putea da greș, nu va pica în plasa nimănui... Ha, ha, poate invers.

Înviorată de acest gând, deschise calculatorul și profilul de pe site... Pătrățele colorate, care mai de care, se perindau în chip de vizitatori. Dintr-odată, un bărbat, cu vârstă declarată de patruzecișicinci de ani, îi solicită o conversație. Hm... Cine o mai fi și ăsta? Desigur, un alt neisprăvit... Apoi, cu un gest automat, click pe accept.

- Sărut mâna! Deranjez?

- Odată ce am răspuns, înseamnă că nu! tastă răspunsul ușor enervată... Hm, o fi și ăsta vreun prostănac...

- Doamnă Afrodita, vi se potrivește numele perfect. Sunteți foarte frumoasă.

- Mulțumesc! Puteți să-mi spuneți câteva cuvinte despre dumneavoastră?

- Sunt inginer mecanic, necăsătorit. Caut o femeie singură pentru o relație serioasă.

Violeta, numai ce văzu scris pe monitor cuvântul mecanic, că se și înverșună.

- Se mai găsește de lucru în acest domeniu?

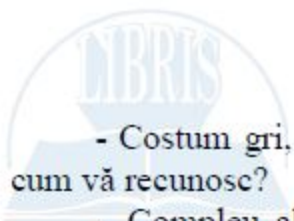
- Desigur, dacă ești bine pregătit. Dar nu despre asta îmi doresc să conversăm. Voiam să vă propun o întâlnire. Mediul virtual nu este propice unei cunoașteri adevărate.

- Sunt de acord cu asta!

- Măine, dacă e posibil, aș dori să ne vedem! Ora 18,30, în față la *Odeon*. Sunteți de acord? Nu-mi place să pierd timpul cu vorbe goale.

Violeta amuțise. Nu voia să se avânte așa, din prima conversație. Dar pe stradă, la urma urmei, îl va zări și dacă nu-i va plăcea, va pleca. Și se trezi că scrise...

- Cum vă recunosc?

- Costum gri, sunt înalt, voi avea un buchet de flori. Eu cum vă recunosc?

- Compleu alb. Iar poza o vedeți, este reală. Dumneavoastră de ce nu aveți poză de profil?

- Nu sunt fotogenic. Rămâne cum am stabilit! Sărut mâna!

Apoi pătrățica de profil dispăru instant. Violeta, plictisită, închise la rândul ei calculatorul. Învățase să nu mai aibă așteptări. Și totuși, instinctul îi spunea că nu va fi o întâlnire banală... costum, flori... în sfârșit.

A doua zi, sosi mai devreme acasă, cu chip să se pregătească. Compleu alb era deja pe pat. Se îmbracă iute ca să plece la timp, musai să observe individul de departe. Execută rapid machiajul standard și puse mult roșu pe buze, arma ei letală. Hm... omul a spus că e înalt. Încălță platformele de zece centimetri și ieși pe ușă. După treizeci de minute era deja în față la *Tănase*. Ascunsă după niște coloane, pândea ușile de la intrare, cele de la teatrul *Odeon*.

Deodată, îl văzu. Un bărbat fermecător, înalt, elegant și cu un buchet mare de trandafiri roșii, se plimba în față teatrului. N-o fi vreun escroc sentimental? Cum ajunsese un astfel de bărbat să-și caute o relație serioasă pe un site de matrimoniale? Pesemne ca și ea, mergând pe mâna hazardului.

Hotărâtă, se apropie de el. O întâmpină cu-n zâmbet larg, cuceritor, apoi îi întinse florile și galant îi pupă mâna cu respect.

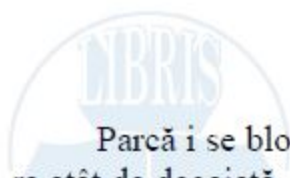
- Mihai!

- Violeta! spuse ea, ușor în retragere.

Bărbatul acesta reușise s-o intimideze. Cum de se întâmplase asta?

- Ce părere aveți dacă am merge la terasa din apropiere?

- Desigur... răspunse Violeta, privindu-l cu coada ochiului.

Parcă i se blocase mintea. Ea, care în prejma bărbaților era atât de degajată, acum, ca niciodată, îl lăsase pe el să conducă toată discuția. Dădea dovadă de umor fin, rafinament și multe cărți citite. Pesemne că asta o complexase binișor. La câte probleme avusese cu ex-ul, numai de citit nu îi arsesse ei.

Apoi, Mihai îi povesti cu lux de amănunte ce văzuse în muzeele din străinătate, ce meniuri sofisticate consumase în restaurantele cu ștaif. Asta pe vremea când lucrase afară, pe bani buni.

Violeta afișă doar un zâmbet fermecător dar fără comentarii. „Hm... Omul acesta ori minte ori se laudă prea mult...”

La finalul conversației, Mihai se oferi să o însoțească până în fața blocului.

- Mi-a făcut o deosebită plăcere! Când ne mai vedem?

Violeta amuțise. Dar Mihai i-o luase înainte.

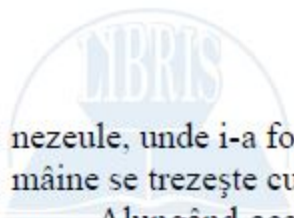
- Lucrez în zonă! Pot să te aștept la o cafea, chiar mâine? Acesta e numărul meu de mobil.

Pressingul deja o enervase.

- Mâine vin târziu acasă! Te voi suna eu când voi putea. Noapte bună!

Apoi intră în scara blocului, fără să se mai uite înapoi. Hotărât lucru, omul ăsta este prea grăbit. Ce urmărește? Chiar într-atât de mult s-o fi plăcut? Nici nu apucase să spună mare lucru, mai mult vorbise el. Văzuse multe țări străine pe unde cică-ar fi lucrat. Fusesse căsătorit dar divorțase pentru că lipsise mult din țară. Iar nevastă-sa își găsisse pe altcineva. Așa să fie oare? Sau sunt doar vorbe bine ticluite, pentru impresie artistică?

Ușor bulversată de situație, făcu un duș. Se uită furiș către calculator. Îl deschise totuși. Intrând pe site, stupoare. Omul era online. Ieși rapid, poate că nu o observase. Trebuia să își așeze gândurile, să cumpănească. Mihai știa de acum unde locuiește și că se numește Violeta. Babele de pe bancă, bârfitoare cum sunt, sigur îl vor informa la ce apartament stă. Dum-

nezeule, unde i-a fost capul când a acceptat să o conducă? Dacă mâine se trezește cu el la ușă?

Alungând acest gând, se culcă. A doua zi sosi foarte târziu de la serviciu, în mod intenționat, ca să elimine vreun risc de întâlnire neașteptată. În fața ușii rămase consternată. Un buchet mare de flori era agățat de mânerul ușii. Exact cum preconizase.

Intră în hol enervată. Nu-i place graba asta. Acum, educația îi dicta să-i mulțumească. Să-l sune oare? Nu, nici vorbă! Pe site mai bine... Fără să piardă vremea, startă calculatorul dar omul nu era online. Îi va mulțumi mâine.

De data asta, ea fu cea care toată săptămâna îl pândi în spațiul virtual. Mihai se dezactivase. Ce să însemne asta? Hm... Voia să o forțeze ca să-l sune. Bineee...

Luă mobilul firmei și formă numărul. De mai multe ori. Nimic. Căsuța poștală intra automat.

S-au scurs așa vreo două săptămâni. Violeta se liniștise. Își relua activitatea de socializare pe fel de fel de blog-uri, discuții cu pretenții elitiste, pe tematici general umane despre viață, la care ea excela. Până când îl văzu online. Se aștepta să o apeleze însă Mihai își văzu de ale lui. O ignorase. Foarte bine. Prea dăduse buzna până la ușa ei.

Curiozitatea însă nu-i da pace și îi analiză lista de prietene, toate tinere și frumoase. Normal, și el este un bărbat bine. Hotărâtă, îi ceru permisiunea să vorbească.

- Bună seara! Mulțumesc pentru florile primite!
- Sărut mâna! Mă bucur că m-ai apelat! Cu toate că nu prea ți-am plăcut. Nu am nici cea mai mică șansă?
- Am fost ocupată! Dar în weekend propun să ne vedem.
- Mai vorbim până atunci...

Aha... care va să zică așa... bineee... Zâmbi amuzată de situație. Deci omul știa bine stratagema jocului erotic. Acum el este cel rezervat, ca să o fiarbă la foc mic. Ok...